

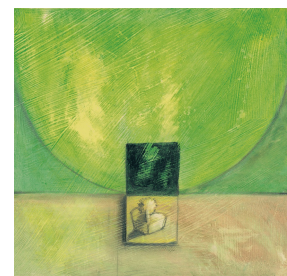

Meditatieve overweging bij 'Het opvoedingsproject in beeld'

Annemie Vandaele

**samen
DON BOSCO
zijn plaats
geven**

Overweging bij het meditatiedoek
'Het opvoedingsproject in beeld'

Annemie Vandaele

Kleur geven aan je leven,
warmte vinden,
ruimte, veiligheid,
vertrouwen, groeikracht,
...
is tastend, zoekend,
lijnen durven uittekenen:
lijnen die ons mens-zijn raken
of lijnen die ons brengen bij datgene
wat ons kleine zoeken overstijgt.

Opvoeden is lijnen zoeken
in een aan ons gegeven wereld,
geen strakke, uitgemeten lijnen,
maar flexibele lijnen,
eigenhandig getekend
vanuit wie we slechts en toch zijn,
lijnen ook die jonge mensen de ruimte geven
een eigen kleur te geven
aan hun unieke, zinvolle levensproject.

Opvoeden is met eigen handen,
met eigen kunnen en niet kunnen
en met elkaar
kleur geven aan een structuur,
een project, een droom
...
de droom
die Don Bosco
eens
van ons, opvoeders,
had.

Een droom
van **vrijheid**,
een deur die openstaat,
die uitnodigt tot nieuwe kansen,
nieuwe wegen, nieuwe toekomst,
maar ook een deur
waar je doorheen moet.
Als mens word je nooit vrij 'van',
hoogstens vrij 'doorheen'.

We worden maar vrij
'doorheen' onze geschiedenis,
onze twijfel, onze angst,
ons onvermogen, onze menselijkheid,
doorheen datgene wat ons ten diepste
en soms 'maar' mens maakt.

Opvoeden is niet vrij maken 'van',
is niet wegnemen,
maar aannemen en meenemen.

Opvoeden is deuren zien en openhouden,
is geduldig met jonge mensen meestappen
...
door alles heen.

Een droom van **verantwoordelijkheid**.
Vrijheid kan nooit vrij-blijvend zijn,
voor jonge mensen niet en voor opvoeders niet.

Opvoeden is daarom luisteren en kijken,
ruimer en verder dan de deur lang is
en geloven dat groei
ieder van ons van harte gegund is.

Het is bovenal jongeren toelaten
hun weg te gaan op hun moment
en op een manier die zin heeft
voor henzelf en hun omgeving.

Het is jezelf bewust
en als de tijd er toe gekomen is
overbodig maken,
jonge mensen hun eigen deur laten hanteren.
Oprechte gastvrijheid vraagt immers een verantwoordelijkheid
die mensen de ruimte geeft bij ons aan te kloppen,
rond te toeven én te vertrekken,
nieuwe horizonten, nieuwe stapstenen,
nieuwe deuren tegemoet.

Opvoeden is dan ook nooit de rug toekeren.
Je mag je staf in het leven
van jonge mensen achterlaten,
ze mogen er even op uitrusten als het nodig is.
Opvoeden is vaak 'stok achter de deur' zijn.

Opvoeden blijft je dag na dag,
met vallen en opstaan, op weg wagen.
Het is woestijnen, gesloten deuren,

zien en benoemen,
en steeds en steeds opnieuw
de staf in de hand nemen
en je oog richten op dat eens aan ons
beloofde land.

Een droom van **verbondenheid**,
niet alleen samen doen,
maar ook samen zijn.

Opvoeden is tijd maken
om rond de tafel te gaan zitten,
met jonge mensen en met elkaar.
Het is denken en plannen,
maar ook delen, samen zoeken
naar wie en wat ons ten diepste inspireert.

Als opvoeders worden we uitgedaagd
draagkracht te vinden bij elkaar,
de dialoog in de diepte te voeren
en vooral het vuur in elkaar brandend te houden.

Opvoeden is elkaar de ruimte geven
aan te zitten of even weg te blijven,
maar het aantal plaatsen aan de tafel
steeds onbepaald en open laten.

Een droom van **geloof**.
Opvoeden in verbondenheid
is jonge mensen en jezelf
de ruimte geven om te zaaien bij valavond
en geduldig, hoopvol te wachten
tot de ochtend komt.

Het is ook blijven geloven dat er Iemand is
die ons die ruimte gunt.
Opvoeden is dit geloven
voor jonge mensen tastbaar maken.
Het is wegwijzer zijn naar een vermoeden
of een aanvoelen van 'iets meer'.

Meer dan ooit herinnert deze droom ons
aan het kruis,
de eenvoud van onmacht en onvermogen,
de realiteit ook van het nog niet of niet meer.

Gelovig opvoeden is weigeren
je moedeloos bij deze realiteit neer te leggen.

Het is denken en zeggen: "en toch..."
Het is blijven zoeken naar nieuwe woorden,
nieuwe wegen, nieuwe kleuren, ander licht.
Het is weten en voelen
dat er Iemand is die ons oproept
Hem en zijn droom een gelaat te geven.

Vrijheid.
Verantwoordelijkheid.
Verbondenheid.
Geloven.
Vier dromen die Don Bosco
eens van ons had.
Geen gewichtige, afdwingende eisen,
maar dromen die hij ons
op zijn eigen, milde manier heeft toevertrouwd.

Zijn aanwezigheid is niet drukkend of dwingend.
Hij is er, precies zoals zijn baret:
speels en luchtig,
maar voelbaar, dragend aanwezig.
Hij nodigt ons blijvend uit
om zelf vorm te geven
aan de tussenruimte, aan het ongenoemde,
het ongrijpbare, het onverwachte,
aan datgene wat niet bij voorbaat
voor ons werd uitgelijnd of uitgetekend.

Opvoeden is zijn droom
handen en voeten geven.
Het is authentiek, eerlijk en eenvoudig
in zijn voetspoor gaan staan,
vanuit zijn warme, milde aanwezigheid
en bovenal
...
door alles heen.